Hồi thứ tư

Thấp cơ thua trí ác nhân chuồn

A Liệt nói :

- Tiểu đệ thường nghe Vương lão phu tử dạy : Không có công thì đừng hưởng lộc. Hảo ý của lão sư thái, mẹ con tiểu đệ cám ơn vô cùng! Nhưng...

Đại hán xua tay để ngắt lời A Liệt rồi bước vào nhà. Y để gói thuốc và một cái bao nhỏ lên trên ghế gỗ, nói :

- Lão sư thái có lòng dạ Bồ Tát, thiên hạ đều biết tiếng. Người hốt thuốc chữa bịnh người ốm và giúp tiền gạo cho kẻ nghèo nàn là sự thường.

Y vừa nói vừa đảo mắt ngó xung quanh trong nhà. Y để ý cả đến gian phòng một lượt rồi trở gót ra cửa nói :

- Chỗ tường thủng kia nên tìm người tu bổ lại ngay đi!

A Liệt cất tiếng gọi :

- Đại ca!....

Nhưng đại hán đã dong tuốt rồi. A Liệt chạy vào phòng thì thấy Tra thị đã tung chăn ngồi dậy. Bà ho mấy tiếng đoạn bảo cậu con :

- Đại hán vừa rồi nói phải đó. Ngươi hãy đi mời Lý đại thúc vá chỗ tường bị thủng đó cho kín lại. Ngươi lại mua một cân thịt bò để biếu Lý đại thúc một nửa là được.

A Liệt đáp :

- Được rồi! Hài nhi nÂu thuốc cho má uống xong sẽ đi ngay.

Tra thị chờ A Liệt nÂu được thuốc rồi giục gã đi luôn.

Vào lúc hoàng hôn, chỗ tường thủng giống hình người đã vá lại xong. Hôm nay A Liệt được ăn một bữa cơm no. Gã ngồi trên ngưỡng cửa nhìn ra phương trời xa thẳm, nghĩ lại những biến cố ly kỳ rồn rập xảy ra bữa nay. Gã ngấm ngầm nhận thấy giữa mình và nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn dường như có mối liên quan. Đồng thời gã liên tưởng đến mẫu thân vốn là người đàn bà yếu đuối mà hành động cùng vẻ mặt của bà bữa nay thật khác lúc bình thời. Gã biết chắc mấy câu chuyện của nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn đã kích thích mẫu thân thành như vậy.

A Liệt còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì đột nhiên trước mắt gã tối sầm lại. Rõ ràng một người nhảy vọt lên không tựa hồ đằng vân giá vũ lao vào trong nhà.

Người mới đến chân vừa chấm đất, bỗng bật lửa lên sáng lòa. Hắn cúi đầu nhìn khắp bốn mặt tìm thấy một cái đèn dầu để dưới gầm ghế, liền thắp lửa vào đèn rồi tiến đến trước mặt A Liệt.

Bây giờ A Liệt mới nhìn rõ người này là ai. Bất giác gã hít một hơi khí lạnh.

Gã dương mắt lên ngó người đứng tuổi gầy nhom, mặt lạnh như tiền có cặp mắt gà chọi.

Hắn chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong Bắc Mang Tam Xà. Hắn hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Chỗ tường lũng tu bổ mau quá nhỉ? Thế là hay lắm! Vì lúc ta động thủ không thể để hàng xóm ngó thấy...

A Liệt đã chán ghét Kỳ Kinh, bây giờ càng tức giận hơn. Gã vượt qua cơn khiếp sợ, trở lại bình tĩnh. Gã nghĩ ngợi một chút rồi hỏi bằng một giọng có ý kháng cự :

- Các hạ đến đây làm chi? Mẹ con tiểu tử có chuyện gì đắc tội với các hạ đâu?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp :

- Dường như ngươi không biết sợ chết là gì. Cái đó kêu bằng nghé mới sinh chưa hiểu hùm là dữ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngươi nói đúng lắm! Mẹ con ngươi quả không có chỗ nào đắc tội với ta, nhưng ta theo thường lệ đã định giết ai thì giết. Bữa nay ta quyết ý hạ sát cái mạng nhỏ xíu của ngươi, nên bây giờ ta trở lại động thủ.

A Liệt căm hận đến cực điểm. Gã không biết sợ là gì nữa, nhưng cũng không biết làm thế nào hay ăn nói làm sao cho phải.

Bỗng Kỳ Kinh lắng tai nghe rồi ngạc nhiên hỏi :

- Lạ thật! Sao mẫu thân ngươi lại không khiếp sợ kêu thét lên?

A Liệt nghiến răng đáp :

- Mẫu thân tiểu tử ngủ rồi.

Kỳ Kinh đáp :

- Ủa! Đó là kết quả sau khi mụ uống thuốc của Mai am chủ. Đã vậy ta không giết mụ nữa. Hà hà....

Hắn cười lạt hai tiếng rồi nói :

- Ta cứ tưởng mụ sợ quá la làng thì bắt buộc ta phải hạ thủ giết ngươi ngay, đồng thời giết cả mụ nữa.

A Liệt trợn mắt ngó đối phương. Gã nghe Kỳ Kình nói vậy lại sợ mẫu thân tỉnh dậy và bị giết về tay ác tặc. Bất giác gã cúi đầu xuống, tự nhủ :

- Tên ác tặc kia! Ngươi giết ta lẹ đi rồi cút cho mau!

Kỳ Kình lạnh lùng hỏi :

- ồ! Ngươi sợ rồi phải không?

A Liệt muốn trợn mắt lên mà thóa mạ nhưng gã sợ làm kinh động cho mẫu thân tỉnh dậy, nên gã phải cố nhịn cơn xúc động trong lòng, mà chỉ mắng thầm :

- Thằng quỷ sứ chết bầm này! Ta không sợ mi đâu!

Kỳ Kình làm gì hiểu được gã tiểu tử rủa ngầm. Hắn nói :

- Ngươi đã khiếp sợ thì lão gia còn có cơ để ngươi sống sót...

A Liệt cúi xuống nhưng tai vẫn để ý nghe xem đối phương nói gì.

Kỳ Kình lại nói tiếp :

- Sau khi bọn ta đi rồi lại nhận được báo cáo là có người vào trong nhà này hành động. Nếu ngươi chịu nói rõ thực tình đừng giÂu giếm một tý gì thì ta tha mạng cho.

Giả tỷ A Liệt là tay lão luyện giang hồ thì có khi gã nghĩ ra được đối phương nói câu này là để lừa gạt. Nhưng đứng trước sự huy hiếp của tử thần, gã khó lòng dÂu diếm nổi chân tình, huống chi gã còn là trẻ nít thì đâu làm sao được? Gã tự nhủ :

- Bọn họ đã biết có người đến hành động thì mình có nói ra cũng vậy mà thôi.

Kỳ Kình biết thủ đoạn của mình có thể điều tra được chân tình, liền nhìn A Liệt chằm chặp, chờ gã phúc đáp. Hắn định bụng khi biết rõ tường tình rồi bất chấp A Liệt có liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn hay không cũng giết gã đi để trừ mối lo về sau.

A Liệt thủng thẳng đáp :

- Lúc ấy tiểu tử đang ở trong phòng, bỗng nghe tiếng động, liền thò đầu nhìn ra thì thấy một đại hán cao thủ lớn tiến vào nhà. Hình dạng đại hán này trông mà phát khiếp.

Đây là gã thuật lại người bị hại là một đệ tử phái Thiếu Lâm nhưng Kỳ Kình chưa hiểu đầu đuôi đã xen vào :

- Ồ! Đúng rồi! Lời báo cũng nói là một hán tử cao lớn.

A Liệt ngấm ngầm sửng sốt nói tiếp :

- Phía sau đại hán còn có một người đi theo...

Gã cố dừng lại thì Kỳ Kình bỗng lên tiếng :

- Đó là người bị hại, ta đã biết rồi, bất tất phải nói nhiều.

Đừng nói A Liệt là đứa nhỏ thông minh, mà ngay kẻ tầm thường cũng hiểu Kỳ Kinh đã nhận được báo cáo không đúng sự thật hoàn toàn. Vì người chủ động là một phụ nữ người nhỏ nhắn, búi tóc cao lên đỉnh đầu, khác hẳn lời báo cáo cho Kỳ Kinh.

A Liệt ngập ngừng rồi tiếp :

- Tiểu tử thấy đại hán cao lớn liền sợ hết hồn, vội chui vào bên giường mẫu thân. Sau một lát, bên ngoài lại có tiếng động... tức là các vị kéo đến.

Kỳ Kinh ra vẻ trầm ngâm. Đoạn hắn hất hàm hỏi :

- Ngươi thấy hắn rồi hắn có nói gì không? Hắn đối thoại với người đến sau thế nào?

A Liệt đáp :

- Không có đâu. Nếu bên ngoài không có tiếng động cửa thì tiểu tử cũng chẳng biết là có người mới đến.

Kỳ Kinh sừng sộ nói :

- Ta hỏi ngươi một câu nữa, nếu ngươi không trả lời được là ta giết ngươi lập tức.

Giọng nói cùng vẻ mặt hắn biến thành hung dữ đáng sợ.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi. Gã biết chắc có chỗ nào không ổn rồi mà chẳng sao nghĩ ra được.

Kỳ Kinh vươn tay túm lấy ngực A Liệt, xẵng giọng cất vấn :

- Chuyện này giản dị lắm mà tại sao lúc ban ngày ngươi thà chịu chết chứ không chịu nói ra?

A Liệt ấp úng :

- Tiểu tử... tiểu tử...sợ quá...

Kỳ Kinh tức giận văng tục :

- Sợ cái cứt! Đến lão gia đây mà ngươi còn không sợ...

A Liệt nhìn vào mắt đối phương mà không hiểu cặp mắt gà chọi của hắn ngó về phương nào. Đột nhiên gã cảm thấy rất tức cười mà phải mím môi để khỏi cười lên tiếng. Bây giờ thần kinh gã không đến nỗi căng thẳng nữa. Gã trấn tĩnh tâm thần đáp :

- Tiểu tử muốn nói ra nhưng trong đầu óc vẫn phảng phất thấy hình dáng đại hán nên sợ quá.

Kỳ Kinh chuyển động cặp mắt gà chọi ra vẻ hơi tin, hắn nói :

- Người nhà họ Tra khi vận Hóa Huyết thần công, quả nhiên tỏ ra hung dữ khác thường, ngươi sợ là phải. Sao bây giờ ngươi lại dám nói?

A Liệt đang nghĩ cách trả lời thì Kỳ Kinh lại hăm :

- Câu này mà ngươi đáp không trôi là hết đời đó!

A Liệt thủng thẳng đáp :

- Má má tiểu tử... dặn tiểu tử...không nên nói dối các vi...

Kỳ Kinh nghe câu này chẳng thể không tin được hắn buông tay ra hỏi :

- Đại hán đó tướng mạo thế nào? Già hay trẻ? Có râu chưa?

A Liệt thuận miệng đáp ngay :

- Có! Hắn râu ria sồm soàm. Cặp lông mày rậm mà đen sì. Mắt lấp loáng ánh hào quang...

Lúc gã tả hình dung đại hán liền nghĩ ngay tới một pho tượng hộ pháp trong chùa rồi tiếp tục miêu tả cách ăn mặc của đại hán.

A Liệt là một đứa nhỏ rất tinh khôn. Khi nói tới cách ăn mặc của đại hán, gã liền nhớ ngay đến những nhân vật võ lâm bữa nay mà chế tạo. Thế là gã đã lừa được con cáo già Kỳ Kinh.

Kỳ Kinh tin là thằng nhỏ nói câu nào cũng thật hết, chứ không phải giả trá.

Cuộc tra hỏi thế là xong. Kỳ Kinh chỉ còn việc hạ sát A Liệt rồi bỏ đi. Đối với hắn việc giết người là chuyện quá tầm thường. Nếu không thế thì sao hắn nổi danh trên chốn giang hồ với ngoại hiệu là Xích Luyện Xà được?

Nguyên trong lòng Kỳ Kinh vốn coi A Liệt là một đứa trẻ nít chớ không phải người lớn chẳng có chi đáng ngại. Hắn lại nghĩ cử động của mình chẳng một ai hay thì cần chi phải thủ tín, hắn lạnh lùng nhìn A Liệt thì thấy ngũ quan gã có phần thanh tú, nhưng thân thể gầy còm, nước da vàng ửng. Vừa ngó đến đã biết ngay gã xuất thân ở trong một gia đình nghèo nàn không đủ dinh dưỡng.

A Liệt cảm thấy đối phương có ý bất nhân thì lửa hận trong lòng lại bốc lên, nhưng chẳng có sức lực nào để kháng cự, đành bó tay đợi chết. Thậm chí gã còn e sợ làm kinh động mẫu thân tỉnh lại, nên chỉ hy vọng đối phương động thủ thật mau lẹ để mình khỏi bật tiếng la hoảng.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa lớn có tiếng cười □Hích hích□ vọng vào. Tiếp theo là thanh âm trong trẻo vang lên :

- Kỳ Kinh! Đêm nay các hạ sát hại một đứa nhỏ không biết võ công. Vụ này tiểu nữ chẳng những đem tố cáo với Mai am chủ mà còn đồn đại ra ngoài giang hồ nữa.

A Liệt nghe thanh âm này, trong đầu óc gã lại hiện lên hình dáng cô bé xinh đẹp mặt trái xoan tên gọi Âu Dương Tinh khiến gã vừa xúc động vừa cảm kích.

Kỳ Kinh quả nhiên đâm ra ngần ngừ không quyết định. Bàn tay hắn lăm le muốn phóng chưởng rồi lại không dám, vì hắn đoán là Âu Dương Tinh đã đứng ngoài dòm ngó từ lâu những động tác cùng vẻ mặt của hắn.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nói tiếp :

- Giả tỷ các hạ buông tha hai mẹ con nhà này mà không sợ mai hậu thằng nhỏ nó lớn lên sẽ kiếm các hạ để báo thù thì tiểu nữ xin hứa là giữ kín câu chuyện, vĩnh viễn không bao giờ tiết lộ vụ này với một người thứ ba nào khác.

Cô nghĩ rằng mình có hứa lời như vậy thì đối phương mới chịu suy tính thiệt hơn và tha mẹ con Tra thị được chăng? Bằng cô cắm đầu bỏ đi, tất Kỳ Kinh thấy hành động của hắn đã bị tiết lộ, tư nhiên hắn sẽ cứ liều lĩnh giết người rồi sẽ liệu sau.

Quả nhiên Kỳ Kinh thâu chưởng về lùi lại hai bước. Hắn ngấm ngầm tính toán quảng cách và nghĩ thầm :

- Nếu mình không giết chết con nha đầu kia thì câu chuyện đêm nay phải đi đến chỗ buông tha cả hai mẹ con họ Tra.

Hắn liền hỏi :

- Có phải Âu Dương cô nương ở ngoài đó không?

Âu Dương Tinh đáp vọng vào :

- Hai chữ "Cô nương" không xứng đáng. Tiểu nữ chả dám nhận. Các hạ cứ kêu bằng "Con nha đầu" là được.

Kỳ Kinh không trả lời, ngấm ngầm đề tụ công lực rồi hỏi :

- Cô đến đây một mình hay đi với người khác?

Âu Dương Tinh đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nữ đi có một mình. Tuy tiểu nữ đã đoán ra các hạ đêm nay tất đến đây để hạ sát mẹ con Tra thị, nhưng cũng không thông báo với Mai am chủ để cùng tới đây.

Kỳ Kinh sinh lòng úy kỵ nghĩ thầm :

- Con lỏi này là người họ Âu Dương mà nhà thị chuyện dùng thủ đoạn âm độc kỳ bí, tất thị cũng là một đứa nham hiểm, ta không thể bảo thị là đứa con nít mà coi thường được. Vạn nhất ta trúng phải ám khí kịch độc thì chẳng những khó lòng chữa khỏi được mà thanh danh một đời của ta cũng bị trôi theo dòng nước.

Nên biết Kỳ Kinh là người bụng dạ thâm trầm, tâm kế sâu xa. Hắn vừa nghe Âu Dương Tinh nói đã hiểu được chỗ dụng tâm của hắn, liền phát giác ra cô thông tuệ khác thường. Vì thế mà hắn không dám động thủ một cách khinh xuất.

Bỗng nghe Kỳ Kinh buông tiếng cười khô khan nói :

- Bản thân ta không muốn giết người. Nếu cô không tin thì ta bỏ đi ngay nhưng, ngày sau nếu mẹ con gã xảy ra chuyện bất trắc thì cô đừng đổ trách nhiệm lên đầu ta.

Âu Dương Tinh hỏi :

- Không được! Nếu bọn họ xảy chuyện bất trắc thì tiểu nữ cả quyết đó là hành vi của các hạ. Chà! Bây giờ các hạ bỏ đi rồi mấy ngày sẽ quay lại động thủ chứ gì?

Nếu là người già dặn trên đường đời thì lúc này không nên bức bách Kỳ Kinh quá đáng nữa, hãy cứ để hắn tạm thời rời khỏi nơi đây, rồi qua đêm nay sẽ tính. Âu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính, cô buộc cho Kỳ Kinh phải chịu lấy trách nhiệm về sự an nguy của mẹ con Tra thị.

Chính ra Kỳ Kinh không muốn gây sự nữa, nhưng lúc này hắn bị Âu Dương Tinh làm cho tức bực. Lửa giận nổi lên, hắn lầm bầm :

- Mi muốn rêu rao thì cứ việc rêu rao. Lão gia hãy giết mẹ con Tra thị trước, sau sẽ tính đến con nha đầu, rồi muốn ra sao thì ra.

Cặp mắt gà chọi của hắn chiếu ra những tia sáng hung dữ. A Liệt không hiểu hắn ngó mình nên sợ hãi. Gã có biết đâu tình thế lúc này rất nguy hiểm cho gã.

Đột nhiên cánh cửa hé mở. Một bóng người nhỏ bé, nhẹ nhàng né mình lách vào. Dưới ánh đèn sáng, rõ ràng là Âu Dương Tinh. Cô nhấp nháy cặp mắt thao thức lạnh lùng đáp :

- Chẳng phải tiểu nữ không thích sống nữa mà tự chui đầu vào cạm. Tiểu nữ đã thấy bọn Mai am chủ, Đổng tiền bối và Bất Sân đại sư cùng mấy người đang đi về phía này. Tiểu nữ còn ở đây khiến cho các hạ phải làm lạ. Nhưng các hạ ưng chịu điều kiện thì cứ chuồn cửa sổ phía sau mà ra, tiểu nữ sẽ bảo đảm gã nhỏ này không nhắc tới các hạ nữa.

Lúc này Kỳ Kinh dường như không lựa chọn được đường lối nào khác liền bước ngay vào phòng trong, chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Âu Dương Tinh ngó theo rồi quay lại nói :

- Hắn đi rồi! Nhưng ngươi nhớ đừng nhắc tới việc hắn mới chuồn đi. Nếu không thế thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đấy.

A Liệt gật đầu, nhưng trong lòng gã nghĩ thầm :

- Cô này cứ kêu mình bằng "Thằng nhỏ" và cô ta chẳng hơn mình mấy tuổi. Thế có tức cười không?

Chỉ trong nháy mắt, chỉ có tiếng chân bước nhẹ nhàng đến cửa rồi có tiếng gõ "cạch cạch".

Âu Dương Tinh nói :

- Xin mời quý vị vào đây!

Giọng lưỡi cô chẳng khác chi cô chính là người trong nhà này.

Cánh cửa mở ra. Mấy người tiến vào là Mai am chủ ở Kinh Sơn, Bất Sân đại sư ở phái Thiếu Lâm, Trình Nhất Trần phái Nga Mi và Đổng Công Xuyên ở phái Thất Tinh môn. Cả thảy bốn người.

Bọn này lúc còn ở đằng xa đã thấy Âu Dương Tinh đi vào nên sự hiện diện của cô không làm cho họ ngạc nhiên.

Mai am chủ hỏi A Liệt :

- Tiểu tử! Mẫu thân ngươi thế nào?

A Liệt đối với bà đã có lòng cảm kích, liền cung kính đáp :

- Thưa sư thái! Mẫu thân tiểu tử hiện nay đang ngủ say.

Đổng Công Xuyên nói theo :

- Gia cảnh ngươi không được dư giả mà việc trị bịnh chẳng phải dễ dàng. Lão phu sẽ phái người sang giúp cho ít tiền gạo.

A Liệt không đáp vì gã chẳng hiểu nên nhã nhặn hỏi :

- Âu Dương cô nương! Chắc cô nương đã phát hiện ra điều gì nên mới trở lại chốn này?

Âu Dương Tinh đáp :

- Cũng chẳng có chi quan trọng. Tiểu nữ chỉ nghe nói một hán tử râu ria sồm soàm đã hạ thủ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Âu Dương Tinh lại nói tiếp :

- Đó là theo lời người hàng xóm. Tiểu nữ không tin rằng chính mắt gã trông thấy.

Cô nổi lòng trẻ nít liền đem câu chuyện nghe lỏm được ở miệng A Liệt nói với Kỳ Kinh, làm bộ bí mật thốt ra. Cô đưa mắt nhìn A Liệt khiến cho gã bối rối. Mai am chủ ngó A Liệt bằng con mắt dịu dàng, chậm rãi hỏi :

- Ngươi có nhìn thấy không?

A Liệt tự giác không nên lừa dối lão ni từ bi này. Gã liền gật đầu. Sắc diện mọi người biến thành lạnh lẽo.

Mai am chủ lại lên giọng nghiêm nghị hỏi :

- Thế mà sao lúc ban ngày ngươi không chịu nói?

A Liệt kinh hãi, nhưng gã thấy bọn này lúc hỷ lúc nộ thì trong lòng lại nổi cơn tức giận, ngần ngừ không muốn trả lời. Sau gã đem những lời giả dối đã nói với Kỳ Kinh vừa rồi, phúc đáp bọn họ.

Mọi người suy nghĩ kỹ, nhìn nhận là đúng sự thực như lời A Liệt đã nói : hán tử kia râu ria sồm soàm, cặp mắt hung dữ trông rất đáng sợ. Ai nấy đều nhận định đây là Hóa Huyết thần công đúng như ý nghĩ của Kỳ Kinh.

Quần hùng đã đi đến kết luận sai trật. Trong nhà này chỉ có một mình A Liệt biết rõ hung thủ chẳng phải là đại hán râu sồm hung dữ, mà là một phụ nữ búi tóc cao trên đỉnh đầu. Chính gã cũng tiếc rằng không được nhìn rõ tướng mạo phụ nhân này.

Bọn Mai am chủ lại hấp tấp ra đi, chẳng ai buồn để mắt ngó tới mẫu thân A Liệt lần nào. Trong nhà chỉ còn lại A Liệt và Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh nổi lên tràng cười khanh khách không ngớt.

A Liệt rất lấy làm kỳ đưa mắt nhìn sang thì thấy cô ngửa mặt trông lên nóc nhà ôm bụng mà cười. Gã chờ đến lúc cô ngừng cơn cười mới hỏi :

- Cô nương cười gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp :

- Ngươi coi bọn giang hồ đó có thiển cận không? Trời ơi thật tức cười đến chết!

A Liệt kinh hãi tự hỏi :

- Chẳng lẽ con nha đầu này thấy rõ chỗ mình nói dối, nên ả cười bọn giang hồ lão luyện bị lừa gạt?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng gã cố nín, lắng lặng không nói gì.

Âu Dương Tinh lại cười thêm mấy tiếng nữa rồi nói :

- Bọn này đều là những nhân vật lừng lẫy, tiếng tăm, chẳng một ai không lão luyện giang hồ. Nhưng bô mặt giả đạo đức của họ đã lộ nguyên hình.

A Liệt bây giờ mới hiểu Âu Dương Tinh bật cười về chuyện này gã mới yên dạ, lẩm nhẩm gật đầu nói :

- Phải rồi, tiểu đệ vốn một lòng kính cẩn và cảm kích họ, mà bây giờ lại không biết nghĩ thế nào cho phải?

Âu Dương Tinh nheo mắt nhìn gã lên giọng người lớn :

- Ngươi hãy nghe ta nói : ở trên cõi đời này trong muôn người chưa chắc đã nhìn thấy một người tốt. Nếu kẻ nào tử tế với ngươi là trong bụng họ nhất định có mưu đồ gì khác, chỉ chờ cơ hội lợi dụng ngươi. Vậy ngươi đừng tin ai cả. Có thể thì vào chốn giang hồ mới khỏi bị mắc lừa.

A Liệt bâng khuâng nghĩ bụng :

- Vương lão phu tử đã dạy : Con người ta lúc mới sinh ra bản tính từ thiện. Thế mà cô này bảo hiểm có người tử tế, nhưng xem ra cô nói cũng có lý. Mình biết ai nói đúng?

Gã nghĩ thế rồi đầu óc hoang mang, lòng dạ rối bời.

Âu Dương Tinh nói bằng giọng kiêu ngạo :

- Ngươi còn nhỏ tuổi quá không thể hiểu được những đạo lý này. Nhưng ngươi cứ ghi nhớ cho kỹ những lời ta dặn, quyết không lầm được.

A Liệt nghe lời nói và coi sắc mặt quyết đoán của cô. Đột nhiên gã tỉnh ngộ : Đây là những lời của người lớn trong nhà đã giáo huấn cô.

Gã liền hỏi :

- Có phải người lớn bảo vậy không?

Âu Dương Tinh bị gã nói khích, quả nhiên lớn tiếng :

- Còn phải ai nữa? Chính gia gia ta thường khuyên ta như vây.

A Liệt cười thầm trong bụng, nhưng không dám nói ra. Gã gật đầu đáp :

- Nếu gia gia cô đã bảo thế thì nhất định đúng rồi.

Âu Dương Tinh thấy gã sùng thượng phụ thân thì trong lòng hớn hở nét vui tươi lộ ra ngoài mặt.

A Liệt nhân lúc cô cao hứng liền hỏi :

- Chắc lệnh tôn là người bản lãnh cao thâm? Nhà cô ở đâu?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhà ta ở Hắc Cốc quan tại Ký Bắc, cách đây chừng mấy chục dặm. Bản lãnh gia gia ta không phải tầm thường. Người võ lâm thường khen lão gia là trong vòng trăm bước, điểu thú mất tích, rắn rết cũng không còn. Ngươi thử nghĩ coi gia gia ta có lợi hại không?

A Liệt chẳng hiểu gì cả. Gã dướng mắt lên hỏi :

- Tại sao trong vòng trăm bước điểu thú mất tích rắn rết cũng không còn?

Âu Dương Tin bị cụt hứng, trợn mắt lên hỏi lại :

- Sao mà ngươi ngu thế! Có vậy cũng không hiểu thật ư?

A Liệt cảm thấy mình kém thật, vì theo giọng lưỡi Âu Dương Tinh thì dường như một đứa con nít cũng hiểu được những câu đó.

Gã bẽn lẽn cười đáp :

- Xin lỗi cô! Tiểu đệ đọc sách rất ít, nhưng cuốn sách tiểu đệ đã học không nói đến chỗ đó, nên tiểu đệ chẳng hiểu ra sao?

Âu Dương Tinh không nhịn được. Cô xua tay lia lia, lên giọng dạy đời :

- Ngươi đã ngu thế thì ta phải cắt nghĩa cho ngươi nghe. Hễ gia gia ta đi đến đâu là các giống điểu thú đều phải lẩn tránh, cả rắn rết sâu bọ cũng đùng hòng sống.

A Liệt giật mình kinh hãi dương mắt lên hỏi :

- Thế thì lệnh tôn không có lấy một người bạn hay sao? Lão nhân gia đã đáng sợ như vậy thì ai còn dám đến gần nữa.

Âu Dương Tinh đáp :

- Không hẳn như vậy. Gia gia ta tuy ít bạn thật, nhưng đó là gia gia ta không thích kết bạn mà thôi, chứ không phải hễ người nào đến gần đều bị chết hết. Có điều ta thừa nhận một điểm là người nào đến gần gia gia ta cũng lo sợ như bị tử thần ám ảnh.

A Liệt nói :

- Trời ơi! Bản lãnh lệnh tôn như vậy thì ghê gớm thiệt! Thảo nào lúc ban ngày những người kia đề cập tới nhà Âu Dương ở Ký Bắc đều lộ vẻ khiếp sợ.

Âu Dương Tinh nói :

- Nếu vậy ta dẫn ngươi về làm môn hạ gia gia ta để rèn luyện tuyệt nghệ thì ngươi không còn sợ gì người giang hồ không còn khinh khi ngươi nữa.

A Liệt trong lòng không thích, nghĩ thầm :

- Bản lãnh gia gia cô độc như vậy thì ta học làm chi? Huống chi đến gần lão học nghệ chưa thành mà người đã chết rồi cũng chưa biết chừng.

oOo